

Škrabak: Poslušaj, Trubjela, woni móhli pak će tola tež wotsadzić.

Trubjela (hněwny): A wot twojeho kumštarškeho brodutruhařstwa drje nic?

Škrabak (mysli): Haj tak! (zrudny) Što bychmoj potom započaloj?

Trubjela: Ale to, ach to by zrudno było. Ja nje-wěm, hdže so zatyknyć.

Škrabak: Ja wšak tež nic!

Trubjela (ważnje): Poslušaj, Škrabako, mi skhadža mudra myslička.

Škrabak (wjesoły): Što? Něšto mudre? Rěč, Trubjela, rěč!

Trubjela: Ja póndu k džědej, zo by wón dobre słowo za mnje prajił. (Wotkhadža pomału.)

Škrabak (za nim hladajo): Džěd so ěi wohlada. (Přemyslujo.) Abo snadź tola? Skónčnje ja to tež spytam. Njepomha-li, nó dha drje tež njezeškodzi. Pomha-li pak, ěim lěpje. Čakaj, hnydom du. (Wotkhadža za Trubjelu.)

5. wustup.

Poćepak.

Poćepak (w džěłańskej drasće z wobruću): Haj wšak haj! Tak to je! Ći, kotřiž so najbóle za dobrych přecelow ludu a wozbožerjow swěta wudawachu, su najhórši nje-přeceljo a zawjednicy ěłowjestwa. Hdžež so woni zahnězdža, tam dže wšitko na překi a štóž na nich posłucha, je zhubjeny. Ha, kak smy tola tomule cuzemu zawjednikej zapiskali — na serbskich husličkach. Naš stary džěd je mudra hłowčka. Wón dyrbjał raz w tajkej wulkej měsćanskej zhromadžiznje rěčec, zo bychu ěi knježa zeznali, zo njejsmy tak hłupi ludžo, my Serbja, kaž to jich nowiny často do swěta trubja. Wšo je nětko so wukopało. Tónle cuzobnik je pjenjezy do swojich přiwisnikow rozdželowal,